

hede selv til Universitetet. Jeg tror, Dr. Faber har Ret i disse Betragtninger, og jeg vil henstille til den højtærede Justitsminister at tage Dr. Fabers Udtalelser op til Prøvelse, saa vi muligvis kunde komme til en fornuftigere Ordning end den, vi nu har, og derved undgaa disse tilbagevendende Diskussioner om et Æmne, som vi dog alligevel ikke rigtig magter her i Rigsdagen. Det vilde dog ikke føre til noget, om vi f. Eks. gav os til at diskutere her i Rigsdagen Nyttens af at lade andre Professorer ved Universitetet som f. Eks. Niels Bohr slyse med videnskabelige Undersøgelser og diskutere, om vi skulde støtte ham eller andre i deres Arbejde eller ikke. Det vilde ikke føre til noget at diskutere dette her i Rigsdagen. Forholdet er jo det, at Dr. Hindhede nu i en Række af Aar har faaet Understøttelse af Staten. Paa det Finanslovsforslag, vi her behandler, er Beløbet til Hr. Hindhede opført med 28 990 Kr. Deraf er der til Honorarer dels til Dr. Hindhede, dels til hans to Assistenters, opført 20 400 Kr., og Driftsudgiften er opført med 8 590 Kr., i alt 28 990 Kr.

Dette er 6 430 Kr. mindre, end der er opført paa indeværende Aars Finanslov, idet Justitsministeren paa Finanslovsforslaget for det kommende Aar foreslaar, at der spares en af de tre Assistenters, Dr. Hindhede har, hvorved Besparelsen bliver 4 800 Kr., samt at Driftsudgifterne nedsættes med 1 630 Kr. Dr. Hindhede faar selv i Honorar 10 800 Kr., og de to Assistenters, som der bliver efter Forslaget for det kommende Aar, faar tilsammen 9 600 Kr., det er 20 400 Kr. Nu foreslaar det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard, at 10 000 Kr. af Beløbet under a, altsaa Honorarbeløbet, stryges, det vil med andre Ord sige, at han i Virkeligheden gaar saa vidt, at han foreslaar strøget noget af det Honorar, som Dr. Hindhede selv faar, samt at begge de Assistenters, som i Fremtiden skulde være ham til Hjælp ved hans Arbejde, helt udgaar. Jeg synes ikke, der foreligger noget, som kan begrunde en saa voldsom Nedskæring i Bevillingen. Heller ikke synes jeg, der er nogen rigtig Mening i at foreslaa det paa Finanslovsforslaget foreslaede Beløb forhøjet kun med de 1 000 Kr., dette Forslag er vel ogsaa mere tænkt som en Demonstration mod det af det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard stillede Forslag.

Jeg vil opfordre alle Forslagstillerne, baade dem, der stiller Forslag om at nedskære Bevillingen med yderligere 10 000 Kr., og dem, der foreslaar Bevillingen, som den er foreslaet paa Finansloven, sat op

med 1 000 Kr., til at tage deres Ændringsforslag tilbage. Jeg gør det i Haab om, at Justitsministeren vil give sin Tilslutning til min Opfordring til ham om at tage hele dette Spørgsmaal op til nærmere Prøvelse, saa at vi kan komme til en endelig og fast Ordning af hele dette Forhold og derved i det mindste undgaa disse tilbagevendende og lidet frugtbringende Diskussioner.

Johannes Lou: Maa jeg først sige, at jeg er fuldkommen enig med den sidste ærede Taler i, at man hurtigst muligt bør flytte dette Budget fra Justitsministeriets over til Undervisningsministeriets Budget, som er det eneste Sted, hvor det hører hjemme. Hele denne Lovgivning falder i to Grupper, det drejer sig dels om et Tilskud til en Assistent, dels om et Tilskud til hele Ernæringskontoret. Spørgsmaalet om Tilskuddet til Assistenten forekommer mig at være en ren Lønningssag, som Lønningsudvalget, der ikke har Spor af Fanatisme i Kroppen, roligt og besindigt kan beskæftige sig med i det Øjeblik, der er Spørgsmaal om at bevilge en højere Lønning. Jeg havde imidlertid paa Fornemmelsen, at der er nogle, som vil gøre denne Bevilling paa 1 000 Kr. til en Hædersgave, og i saa Fald bliver det naturligvis en Sag, som Tinget her maa afgøre. Hvorvidt denne Hædersgave er berettiget, skal jeg paa dette Tidspunkt ikke udtale mig om; at det ærede Medlem Hr. Pinstrup gaar med til at forhøje Lønningerne for Tjenestemænd, er en saadan Sjældenhed, at vi med Glæde følger ham paa den nye Vej, han her slaar ind paa.

Med Hensyn til hele Hovedspørgsmaalet, nemlig Spørgsmaalet om Oprettelsen af Ernæringskontoret, maa jeg gøre nogle Bemærkninger. Der er af de foregaaende Talere oplæst en Række Erklæringer, som skulde tale til Fordel for Dr. Hindhedes Arbejder, men hvad har alle disse Erklæringer understreget? Jeg tror ikke, der er oplæst en eneste Erklæring, som ikke har understreget, at vedkommende var uenig med Dr. Hindhede. Vil man nu spørge disse hans videnskabelige Kammerater, om de vil være med til at skære ham ned i Lønning, saa er naturligvis det sidste, en Videnskabsmand gaar med til, dette: at nedskære Lønningerne for en anden Videnskabsmand, selv om de er uenige med ham om de rent tekniske Spørgsmaal, og man vil derfor let forstå, at ingen af dem har villet være med til at sige: Lad os endelig blive fri for ham. Jeg tror ogsaa, at disse Videnskabsmænd føler sig lidt mere sikre ved at have ham bundet ved Tilskud paa Finans-